

„Nincs már zsidó Pesten!”

— Rémes álom, ébredéssel! —

— Nem akarok többé zsidót látni! — suttogta elhaló hangon Lendvai Lehner István, mielőtt a kora hajnali órákban jobblétre szenderült volna.

— Ich will nich mehr Jüden Sehen! — motyogta félímertten, miközben A Nép legújabb regényfolytatásától üdítő, mély álomba merült.

— *Ik will nikt mehr!* — turbékolta már egészen az alvás stádiumában, az ősi soroksári atavisztikus emlékek hatása alatt. És ahogy szunyókált — hallga csak, hallga! — egyszerre azt álmodta, hogy fölébredt. Ezt ez ébredést már ébren is megcselekedte elégszer őt esztendő alatt, kissé már unni is kezdte az egészet. Mindegy, ő azt álmodta, hogy fölébredt. Nyereg alatt megpuhított egy adag soroksári rozskenyeret, fölhajtott egy serleggel a kumisz nevű ómagyar *Triple Secből* és vigan, a mindennapi képviselői napidijára gondolva, megindult a parlament felé. Az utcán, a kora délutáni órákban, óriás plakátok fogadták.

— *Nincs már zsidó Pesten!* — kiabálták, sőt harsogták a plakátok, Márton Ferenc rajzai, aki az átkos kommun alatt kénytelen volt Dózsa Györgyöt, meg Vörös Öklöt elkövetni, hogy később azután a Vörmezei Esküt is megfesthesse. Lendvai Lehner elképedve olvasta az óriás plakátokat, nem tudva, nevesen-e, vagy sirjon?

— Mindenesetre jelentős eredmény — gondolta magában és megvette a *Világot*, amelynek főhelyén Vázsonyi (Weiszfeld) Vilmos elbúcsúzik a fővárostól és sok szerencsét kíván Wolff (azelőtt is Wolff és csak azért is Wolff!) Károlynak. Lendvai Lehner a parlamentben a fajvédelem folyosóján csupa megnyult orrot és lehorgasztott fejet talált.

— Ki ellen küzdünk ezek után? — állapította meg Gömbös Gyula. Nincsenek többé zsidók, ami azt jelenti, hogy többé nincsen ránk szüksége a nemzetnek, gyerekek! Mehetünk aludni!

Lendvai Lehner István a buffében hazafias fehéborodásában elfogyasztott három tojást pohárban, knikebáj formájában (mert három a magyar és sváb a knikebáj), azután ruganyos léptekkel megindult az *Üsd a zsidót!* című és jellegű magyar orgánus szerkesztősége és főleg kiadóhivatala felé. Ott igen deprimált volt a hangulat. Mintha Waterloo szele lengene az egész vállalkozás fölött. Zsirkay tüzes arccal fogadta, kezében egy obsitos levelet lobogtatva.

— A lapot beszüntetjük! — zokogott a kiadó, így nem lehet tovább boldogulni! Zsidó nélkül nincs antiszemitizmus, antiszemitizmus nélkül nincs fajvédelem, fajvédelem nélkül nincsen kurzus és kurzus nélkül mit ér az ember, ha Zsirkay?

Ezt még Lendvai Lehner is megértette és megbocsátotta. Mert ő tizenhárom próbás keresztény.

— De mi lesz Lehnerrel? — szól Lendvai, miköz-

ben önmagába visszatérő görbe vonallá merevült a kiadó előtt.

— Ön még elmehet boldogult Klein Ármin lapjaihoz — válaszolta a kiadó —, *önnek multjában van remény ehhez*, ön tud nyelveket, ön tud liberális lenni, ön elmúlt már negyven éves és ön tehetség — folytatta tette hozzá a kiadó, miközben Szépvízi Balázs Béláról és Lázár Istvánról leszedte a keresztvizet.

— Ahogy mi kinézünk! — gondolta magában hangosan Lendvai Lehner és ebben a pillanatban egy bajtársi szövetséges robogott be igazoló eljárással a szobába.

— Egy zsidót fogtunk! — kiáltott lelkesülten.

Deszkről harminchat család vándorolt ki Szerbiába.

Szeged, október 18. (Saját tudósítónktól.) Az ujszegedi háromszög felszabadulása után az anyországi szerbek jelentős kedvezményeket ígértek Szőreg, Ujszentiván és Deszk község szerb anyanyelvű lakosságának, ha Szerbiában telepednek le. Az 50—60 holdas ígéretek nagy örömet keltettek a visszacsatolt községek szerb lakosságának körében. Több mint 300 család jelentkezett, akik hajlandóknak mutatkoztak arra, hogy Szerbiában telepedjenek le. Ez a hatalmas szám a későbbi idők folyamán tetemesen lecsökkent. A szerb kormány megfélekezett ígérteiről és végül is 36 család maradt, akik hónapok óta készen, költözködésképpen fel-

— Egy zsidóért országomat! — rebegte átszellemülten A Nap egykori munkatársa, dr. Müller háborus páciense.

Behozták a zsidót, de a világhosszánál (már amennyi világhossz egy ilyen szerkesztőségben lehetséges) kiderült, hogy a jeruzsálemi cionista nagykövetről van szó, aki egészen törvényesen védve tartózkodik Budapestben.

Szerencsére Lendvai Lehner idejében fölébredt, a rossz álmot kitörölte szeméből és az ősi kumiszból, amely elődeink *Triple Secje* volt, régi sváb szokás szerint negyven cseppet hajtott fel Vázsonyi-Weiszfeld Vilmos egészségére. Gyalu.

Tantermenként — egymillió korona fűtési segély az iskoláknak.

Ismét kísért a szénszünet?

Szeged, október 18. (Saját tudósítónktól.) Az utóbbi két esztendőben a kultuszminisztériumnak sikerült a szegedi bel- és külterületi iskolák fa- és szénszükségletét biztosítani. A háború és a forradalmak alatt ismertté vált szénszünetek fogalma kikerült a köztudatból, míg a folyó tanévben a bölcs rendelkezések ismét előlérbe hozzák a szénszüneteket. A multban természetben szolgáltatott tüzelőanyagokkal látták el az iskolák fűtési szükségletét. E rendszer jól bevált, mert ha valamelyik iskola egy kissé takarékoskodott, úgy könnyen átfűtötte a telel.

A folyó tanévben azonban a minisztériumban új tüzelőanyagszerzési metódust találtak ki. A régi bevált rendszer mellőzésével most nem természetben tüzelőanyagot, hanem készpénzt adnak egyes iskoláknak. Tantermenként egymillió korondt utal ki a minisztérium, amely összegből minden egyes iskola külön szerzi be tüzelőanyagszükségletét. Egemillió koronából ma 20 métermázsa fát lehet venni, míg

készülve várták az optálási lehetőséget.

Igy a szomszédos Deszk községből a szerdai nap folyamán 36 család mondott búcsút Magyarországnak. A visszaoptáló szerb családok részben eladták deszki házaikat, részben pedig elcserélték. A kivándorlók hosszú csapata Horgoson át lépte keresztül a magyar határt, ahol a magyar vám-őrség minden egyes családnak rendben találta igazolványait és engedélyt adott a határátlépésre.

Igen érdekes, hogy a kivándorló szerbek közül sokan megbánták lépésüket, mivel a szerb kormány még mindig nem rendelkezett velük, hogy Szerbia melyik részén fognak letelepedni.

egy tanterem fűtésére minimum 35 métermázsa fa szükséges.

Az új fűtési rendelkezés híre nagy konsternációt keltett a szegedi tanügyi körökben. A rendelet még egy tanácsot is tartalmaz, amely meghagyja az iskoláknak, hogyha külön szükségük van tüzelőanyagra, úgy azt társadalmi úton szerezzék be. Illetékesek meg vannak győződve arról, hogy az idei erőnek ígérkező télen ismét lesz része az iskoláknak szénszünetekben.

Kiurina

Berta, a bécsi nagyopera világ. hűrű koloratur-énekesnője 23-iki hangversenyére jegyek a Korzó és Belvárost Moziknál. (HARMONIA.)

HAJSZÁLAKAT

hölgyek arcáról, karjáról végleg kirtja felelősséggel

POLLÁK SAROLTA Budapest, Andrassy-ut 38

(Párisi Áruházal szemben).

T8

"Miracle" hajeltávolítószert szétküldése utasítással. Szépség-ápolás. Szemléltetés. (Kérjen prospektust.)

Furcsa népség.

Irta: Réti Ödön.

(19)

Felült s hallgatódzolt.

Oliva nyugtalanul forgott ágyában, zihálva, nyöszörögve szedte a lélekzetet. Kapolcsy felugrott s gyertyát gyújtott. Fájdalmas, hörgőszerű sikoltás tört fel Oliva melléből. Kapolcsy testén jeges borzongás futott végig. Kábultan állt az ágy előtt s hirtelen úgy érezte, időtlen idők óta nézi így a lányt, a sikoltás kővé dermedve a szívében lakik, sölét, iszapos áradat fogja körül, bánattól, rettegéstől, sikoltástól forr, örvénylik, torzfejek bukdácsolnak, fuldokolnak benne...

Szíve zubogva vert. — Álom ez? — töprengett. — Az első este ez... Ma volt a Julcsanap. Karöltve jöttek haza. Besurrantak... sikoltást hallott... szegény — s nézte elmélyedve az alvó leány fekete haját, mely rendetlen hullámokban barázdálta át a sápadt, leszányodott arcot — az apára gondolt, aki halálra keresi... álom ez? A gyertya sercegve lobogott a kezében. Miért, miért?... S szívében fagyni érezte a vért s egyszerre tisztán látónak, ébernek, idegenül okosnak érezte az elméjét...

Mind a két kezével átkulcsolta a gyertyatartót s imádkozott, ... hogy ne úgy legyen, hogy álom legyen minden, melyből jóra ébred...

Réggel, mikor Oliva kipihent, egykedvű arcát látta, amint öllözködik, magát a tükrök előtt cicomázza, haját süti, megnyugodott kissé. Kruspérné behozta a reggelijüket, kávét süteménnyel. Oliva lassan, szinte megfontolva evett, kávé után konyakot vett elő s töltött két pohárkába.

Kapolcsy nem nyúlt hozzá, türelmetlenül járt fel és alá a szobában. Oliva nagy gond-

dal illesztette fejére a kalapját.

— Nem iszik? — szól.

Kapolcsy elutasítólag intett.

— Akkor én — mondta Oliva s a pohárka után nyúlt. E pillanatban lépések kongtak az ablak alatt. Kopogás hallatszott az ajtón s egy tagbaszakadt, vállas ember nyitott be kémlelő szemekkel. Az ajkán csúnya, mély forradás, mintha evvel is nézett volna. Utána egy másik, szintén zömök, vállas férfi, ünnepélyes arccal. Ez egy hegedűtost tartott a kezében...

Csörrenés, zaj, recsegés. Oliva vad iramban kiugrott az ablakon. A forradásos arcú az ablakon keresztül utána vetette magát.

— Fogják meg... kongott, dübörgött a kövezet, zagyva bántó hangoktól riadozott az álmos udvar.

Egy percig tartott.

Elhomályosodó szemmel, mozdulatlanul egy helyben figyelt, várt Kapolcsy.

Az ünnepélyes arcú bezárta az ajtót, a kulcsot zsebébe tette, becsukta az ablakot is, aztán megszólalt.

— Kapolcsy István?

Kapolcsy biccentett.

— Titkos rendőr vagyok — mondta az ünnepélyes arcú, mosolygott s magasabbra emelte a tokot.

— Ismeri?

— Az enyém.

Két szem most, mint két élő szikra belefűródött Kapolcsy szemébe s az ünnepélyes arcú felnyitotta a tokot.

Kapolcsy hang nélkül végigvágódott a padlón... Arra eszmélt, hogy a pamlagon fekszik, egy embert látott maga előtt sötétbarna ruhában, az arcán valami különös ünnepiesség... részvét?... Szűrő fájdalmat érzett a fején, odakapott.

Meleg nedvesség szivárgott a haja közül a halántékára. Megnézte az ujját. Piros vér... most már tudta, mi történt vele, zsebkendőjét rászorította a sebre, felült, fáradtsággal sikerült ez csak... A hegedűtost már nincs a rendőr kezében... az asztalon van... elfordult. Két könnycsepp gördült végig az arcán.

... Aztán a kihallgatások a rendőrségnél. A kérdések! Mennyi kérdés! Vakok, rosszak az emberek... én? Hogy én tudtam volna erről? Mily döreség... gonoszság... A fiam volt...

És végre, mikor elengedték, az utca, ahova lépett, a rendőrség háza, ahonnan kijött, az emberek az utcán, a kocsirobogás, villamosok csengetése: idegen, rossz, bár messze, messze van.

Az udvar sölét zugaiba lábdobogás, üldözés zaja bújt meg. A kis szoba: idegen, hideg...

Butorok, festék, ecsetek, a Pinkert-képek: idegen... Kezébe vette a hegedűjét. A szeme megcsillant. Ujját végighúzta a húrokon: mintha egy gyermek panaszos sírása rezgett volna át a szobán...

A bölcsőhöz ment. Felhajtotta a takarót. A bádög csergető feküdt benne. Nézte. A fiucska megmarkolta volna apró ujjával... Hidegek a kis kezek. Hideg a rózsás, lágy test. A hegedűtostba beszorítva. A tok fedelének belső oldalán egy rajzszeleggel odaerősített névjegy: Kapolcsi Kapolcsy István. S úszott a Dunán.

Tétovázott: irjon-e a fiuknak, talán Zsiráf-nak, vagy haza az anyjának?

Állt az asztal előtt, ujjával dobolt rajta, aztán kihúzta a fiókját, egy forgópisztolyt vett elő, a mellére szorította s meghúzta a ravaszt.

(Folytatjuk.)